

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 12 Δεκεμβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 714 (ΦΥΛ. 24)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ: Τὸ κακό

ΦΟΥΛΜΕΝ: Σήμερα.

ΔΗΡΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ: Μεταίωτης.

ΝΙΚ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ — Κ. ΚΗΡΕΛΙΟΣ: Δὸν Κιχώτης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΛΑ ΦΟΝΤΑΙΝΕ: Ὁ ἥλιος καὶ οἱ βατράχοι.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΗΡΟΡΙΤΗΣ: Ἐνα ὄνειρο πού σβήνει.

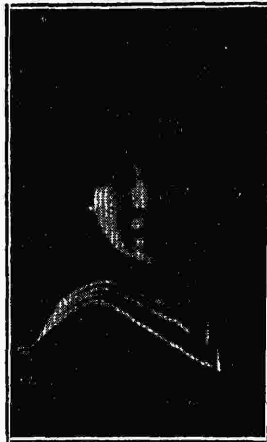
ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ: Νεοελληνική φιλολογία. — Ξένη φιλολογία. — Ἡ Κοινὴ γνώμη. Χωρὶς γραμματόσημο.

ΤΟ ΚΑΚΟ

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΔΥΟ ΜΕΡΗ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ: Ἔτσι, θαρροῦμε, ἔπρεπε νὰν τὸνομάσει τὸ δραματάκι τῆς ἡ δ'α Σοφία Λαζοπούλου. «Τὸ κακό», καθὼς τὸ θέλει καὶ τὸ λέει, εἶναι τὸ δράμα μιᾶς κόρης — ἓνα δράμα συνειδητό καὶ κοινότητα στὴ σημερινή ἀστυκὴ κοινωνία μας — μὲ λεύτερη ψυχὴ καὶ μὲ μυαλό ξανοιγμένο πρὸς τὶς νέες ἰδέες καὶ πρὸς τὴ σύγχρονη ἀντίληψη τῆς ζωῆς, τὴ ριζοσπαστικὴ καὶ δπωςδήποτε ἐπαναστατικὴ, πού πνίγεται μέσα στὴν οἰκογένεια, τὴ σκλαβωμένη στὴν πρόληψη καὶ στὴ συμβατικὴ ἡθική. Ἐνα τέτιο πονεὺ λεύτερο, ὅσο πὺ σιενὰ τὸ περιορίζεις, τόσο περισσότερο τὸ ἀγριεύεις καὶ τοῦ γεννᾶς μέσα του ἀσβεστο τὸν πόθο νὰ πετάξει, σὲ πρώτη εὐκαιρία, σι' ἀνοιχτά. Αὐτὸ εἶναι τὸ leit-motive, νὰ ποῦμε, τῆς μικρῆς αὐτῆς δραματικῆς

δοκιμῆς. Κ' ἔτσι τὸ δραματάκι αὐτό, χτυπᾷ ἀλύπητα, σὰ μιὰ ἐγτονη διαμαρτυρία, τὸ ρωμαϊκο σπῖτι, καὶ μάλιστα τὸ σπῖτι τὸ ἐπαρχιώτικο (ἀφοῦ ἐδῶ στὴν πρωτεύουσα κάπως ἄρχισε νὰ ξανοίγεται ἡ ζωὴ) πού ξακολουθεῖ νᾶναι τὸ σιδερόφραχτο κλουβὶ γιὰ τὴ λευτεριά, τόσο τὴν κοινωνικὴ ὅσο καὶ τὴν ψυχικὴ, τῆς κόρης. Ἡ δ. Σοφία Λαζοπούλου εἶναι κορίτσι δεκαεφτά μόλις χρονῶν καὶ ἔχει δημοσιεύει στὸ «Νουμά» μερικά ὁμορφα τραγουδάκια. Σήμερα δοκιμάζει τὸ κάπως πὺ δύσκολο εἶδος τῆς Τέχνης, τὸ θέατρο, καὶ ἡ δοκιμὴ τῆς μιᾶς δίνει ἀρκετὲς ἐλπίδες πὺς μιὰ μέρα, ἀποχτώντας τὴν πείρα τῆς ζωῆς καὶ τῆς σκηνῆς, θὰ μιᾶς δώσει ἔργα πὺς ἄρτια γιὰ σ' ἡμεῖς, αὐτὸ πὺς κατάφερε εἶναι παραπολύ.

ΛΟΥΚΙΔΗΣ. — ΚΑ ΛΟΥΚΙΔΗ, γυναίκα του. — ΛΟΥΚΙΑ, 17 χρον. ΞΑΝΘΗ 20 χρον. κόρες τους. ANNA, κόρη τους παντρεμένη. — ΠΕΤΡΟΥΔΑΚΗΣ, ζωγράφος. — ΜΕΛΛΑ, φιλενάδα τῶν κοριτσιῶν. — ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

(Ἡ σκηνὴ σὲ γραφεῖο κοριτοίστικο, μέτρια καὶ πολὺ καλλιτεχνικὰ ἐπιπλωμένο. Στὴ μέση γραφειάκι, φορτωμένο χαρτιά καὶ διβλία στὶς γωνίες τραπεζάκια, φορτωμένα καὶ αὐτὰ διβλία, καὶ μιὰ μικρὴ διβλιοθήκη. Δυὸ τρεῖς καρέκλες καὶ μιὰ κουνιτὴ πόλθρον. Στὸς τοίχους, δεξιά καὶ ἀριστερά,

πορτραῖτα μεγάλων ποιητῶν καὶ μουσουργῶν. Στὸ βάθος πόρτα μὲ μακριὰς κουρτίνας, πὺς βλέπει στὸ σπῖτι, καὶ ἀριστερὰ τὸ ἴδιο, πὺς βλέπει στὴν αὐλή. Στὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς ἡ ΛΟΥΚΙΑ εἶναι ξαπλωμένη στὴν πολθρόνα, μὲ τὰ χέρια δεμένα στὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια στὸ κενό, ἐνῶ ἡ ΞΑΝΘΗ καὶ ἡ ΜΕΛΛΑ, ἡ δευτέρη εἶναι μὲ φόρεμα περικύπτου καὶ μὲ τὸ καπέλλο τῆς στὰ χέρια, εἶναι πιασμένες ἀπὸ τὴ μέση καὶ στέκονται ἀντίκρυ τῆς).

ΛΟΥΚΙΑ (σὰ στὸν ἑαυτὴ της, ἀργὰ καὶ ἀπελπισμένα). — Μὰ εἶναι φοβερό... φοβερό! νὰ θέλεις νὰ γνωρίσεις ἓναν ἄνθρωπο γιατί σ' ἀρέσει, γιατί

τόν θαυμάζεις, γιατί σ' εὐχαριστεῖ τὸ ἀντίκρουσμά του ἐπιτέλους, καὶ νὰ σοῦ λένε δια γύρω σου, πράγματα καὶ ἀνθρώποι, πὼς εἶν' ἀδύνατο, ὁλότελα ἀδύνατο, νὰ γίνεῖ αὐτό. (Μὲ θυμό). Καὶ σοῦ βάζουν στὴ μέση τὸν πῖο ἀψηλὸ καὶ ἀτράνταχτο φραγμό, πὺν δὲν μπορεῖ καμιά λογικὴ νὰ τὸν γκρεμίσει, τὸ φραγμὸ τῆς πρόληψης, τὸ φραγμὸ τῆς πῖο μεγάλης κουταμάρας.

ΜΕΛΛΑ (πὺν χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ξανθὴ καὶ στηρίζεται στὸ μεσιανὸ γραφεῖο· στὴ Λουκία στοχαστικά). — Καὶ δὲ λὲς τοῦ μπαμπᾶ σου πὼς ἔχεις τάχα λαχτάρα νὰ μάθεις ζωγραφικὴ;....

ΛΟΥΚΙΑ. — Ἰωρῆ;... αὐτοῖς ἴσια ἴσια πρωτοδοξίμια, μέλλα μου· μοῖς ὁμῶς τοῦ τὸ εἶπα, μ' ἀπαντήσε ξερα ξερα, πὼς μπορῶ νιώσας ἀπὸ ὁδομάδα ναρχισμὸς με το φίλο του το Λεβεντίδη, πὺν εἶναι μῆξις οὐκαὶ τῆς Τέχνης, γιατί εἶναι, λέει, καὶ ἀρκετὰ περασμένους στὰ χρόνια... "Ἀφῆσε δὲ σὰ δοκιμασσαν το πω στὴ μαμά! (δείχνοντας τὴν Ξανθὴ πὺν τὴν κοιτᾷ ἀφηρημένα καὶ με σταυρωμένα τὰ χέρια). Ἰο θυμιασαι, ξαννούλα; Μισόβγαλε λόγο, ρητόρησε, (μὲ ψευτικὸ τρομο), γιὰ τὴν ἐξαχρείωση καὶ τὴ διαφθορὰ τοῦ σημερινοῦ νεαρόκοσμου. Τόσο φοβερὸ μοῦ τὸ παρουσίασε το πρῶμα, πὺν γιὰ μιὰ στιγμὴ φαντάσθηκα ὀρθάνοιχτο μπροστά μου ἓνα τρομερὸ δάραδρο ἑτοιμὸ νὰ μὲ καταπιεῖ. Γιατί; γιατί ζήτησα νάβῃ ενας ἀνθρώπος σπῆτι μου καὶ νὰ κουδεντιάσω λιγάκι μαζί του. (μὲ ἀγανάκτηση). Καὶ θεριὸ γάτανε, δὲ ἀδερφέ, δὲ μποροῦσε, μοῦ φαίνεται, νὰ μὲ φάει μὲ τὰ μάτια!

ΞΑΝΘΗ (ἐρχεται μπρὸς μ' ἀργὸ βῆμα). — ὦ, καμμένη καὶ σὺ, δὲ θαριέσαι... Βλέπεις ἔχουμε ὅλη τις ῥῆλεις ἐλευθερίες καὶ αὐτὴ μόνον μᾶς στεροῦνε! Νὰ γινώρισεις, ἔτσι στὰ καλά καθούμενα, τὸν Πιερρουδάκη, τὸ ζωγράφο! Εἶναι σὰ νὰ ζητᾷς νὰν τοὺς θγάλεις τὸ ἓνα μάτι. (Γελώντας). "Α! νὰ, θυμήθηκα καὶ μιὰ παροιμία τῆς μακαρίτισσας τῆς γιαγιάς μου, πὺν ταιριάζει στὴν κουδέντα. (Στὴ Λουκία καὶ στὴ Μέλλα, ξεκαρδισμένη ἀπὸ τὰ γέλια, καὶ παίρνοντας καμικὴ στάση). Κάλιο τὸ μάτι σου νάβγει, παιδί μου, στὴ ζωὴ σου, παρὰ τὸνομά σου! Χά, χά, χά...

ΛΟΥΚΙΑ (στοχαστικά). — "Ε, ἂς εἶναι· θὰ προσπαθῶ νὰ ἐφαρμόσω λοιπὸν καὶ γὼ τὴν παροιμίαν τῆς γιαγιάς μου. Καὶ μάλιστα εἶμαι ἑτοιμὴ καὶ τὰ δύο μάτια μου νὰ θγάλω, ὅχι τὸ ἓνα.

(Ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ δάθους καὶ μπαίνει ἡ ἐπηρέτρια).

Ἡ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (διακριτικά). — Κυρία Λουκία, ἡ ἀδερφή σας, ἡ κυρία Ἄννα, σᾶς περιμένει κάτω.

ΛΟΥΚΙΑ (χαρούμενα). — Ἐφτασα, πὲς τῆς. (Στὴν Ξανθὴ καὶ τὴ Μέλλα μὲ διασύνῃ, ἐνῶ ἡ ὑπηρετρια φεύγει). Φύγετε εἰς, γιὰ νὰν τὰ πῶ πὺν καλά ἓνα χερᾶν μονάχη μου μὲ τὴν Ἄννα, πὺν τὸ μυαλό τῆς εἶναι λιγάκι πὺν καθάριο ἀπ' τῆς μαμάς.

(Ἐνῶ ἡ Ξανθὴ μὲ τὴ Μέλλα προχωροῦν χερσαστὲς στὴν ἀριστερὴ πόρτα, ἡ Λουκία τρέχει στὴν πόρτα τοῦ δάθους).

ΜΕΛΛΑ (ἀπὸ τὴν πόρτα, πρὸς τὴ Λουκία). — Σὲ περιμένουμε στὴν κατωφεριά· εἶν' ἓνα δειλινὸ θαυμάσιο, ξαίρεις, ἔπειτα ἀπὸ τὴ θροχούλα· γειά σου λοιπὸν.

ΞΑΝΘΗ. — Κοίταξε μὴν ἀργήσεις, καὶ τὸ νοῦ

σου μὴν κάνεις καμὰ φασαρία ἀπ' τὶς συνηθισμένες. (Τρυφερά). Τ' ἀκούς, χρυσό μου;

ΛΟΥΚΙΑ (κοντοστέκεται). — Καλά, μὰ κοιτάχτε μὴν πᾶτε πολὺ μακριὰ καὶ δὲν μπορέσω νὰ σᾶς βρῶ σὰ θάρθω.

(Ἡ σκηνὴ μένει γιὰ λίγο ἀδειανή, καὶ ἔπειτα, ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δάθους, ἀκρύγονται κουδέντες, καὶ σὲ λίγο μπαίνει ἡ Λουκία ἀγκαλιασμένη μὲ τὴν Ἄννα, πὺν φορεῖ φόρεμα περιπάτου μὲ καπελλάκι μικρό. Ἐρχονται πολὺ μπροστά στὴ σκηνή).

ANNA. — Καὶ γιατί μοῦ εἶσαι γλωμῆ, Λουκίτα μου, καὶ τὰ ματάκια σου ἔχουνε τόσο μαύρους γύρους; Μά, βέβαια, ἀφοῦ δὲν κάνεις τίποτ' ἄλλο διαρκῶς, παρὰ νὰ διαβάσεις καὶ νὰ γράφεις....

ΛΟΥΚΙΑ (ἀφηρημένη ὡς τώρα, μὲ θέρη). — Ἐχω κατὶ νὰ σοῦ πῶ, Ἄννα μου, κατὶ πὺν εἶν' ἀδῶς καὶ ὁμορφὸ καὶ θλιβερὸ μαζί.

ANNA (μὴ δίνοντας προσοχὴ στὸ θλιβερὸ ὄψος τῆς Λουκίας· μὲ χαρὰ). — Ἄ, νὰ ὁμορφὴ ἐμπνεύσει, ἀλήθεια! Ἰάμε στὴν ἀκροποταμιά, Λουκία; Θάναί τρέλα, ξαίρεις, ἔχει ὕστερ' ἀπὸ κεινὴ τὴν ἀπομασήμερη θροχούλα, πᾶμε· δὲν τὸν λαχταρᾷς καὶ σὺ ἓναν περίπατο, αὐτὴ τὴ στιγμὴ; Ἐλα, βάλε τὸ καπέλλο σου καὶ πᾶμε. (Τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χερί καὶ τραβοῦνε γλήγορα κατὰ τὴν πόρτα τοῦ δάθους).

ΛΟΥΚΙΑ (πὺν ὡς τώρα τὴν κοιτοῦσε ἀφηρημένη, μὲ στεναγμὸ, περνώντας τὸ κατώφλι τῆς πόρτας). — Ἀφοῦ τὸ θέλεις τόσο! (Ἡ σκηνὴ μένει ἀδειανὴ γιὰ λίγο, καὶ ἔπειτα ἀνοίγει ξαφνικά ἡ ἀριστερὴ πόρτα καὶ μπαίνουν τρέχοντας, ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ Μέλλα μὲ τὴν Ξανθὴ· εἶναι καταλαχανιασμένες καὶ χαμογελοῦνε).

ΞΑΝΘΗ (κοιτάζοντας γύρω καὶ ἀπορώντας). — Μπᾶ! δὲν εἶναι οὐτ' ἐδῶ.... μὰ τί; χάθηκαν γιὰ δέκα λεπτά πὺν τις ἀφήσαμε;....

ΜΕΛΛΑ (χτυπώντας τὰ χέρια). — Ἄ, καταλαβαίνω! θὰ πῆγανε περίπατο, θὰ πῆγανε στὴν ἀκροποταμιά, οἱ πονηρές....

ΞΑΝΘΗ. — Κρίμα! ἂν ἐρχότανε μαζί μας ἡ κυρὰ Λουκία, θὰ κέρδιζε πὺν πολὺ....

ΜΕΛΛΑ. — Τὸν εἶδες; εἶταν τόσο ὁμορφος, ὥς καὶ σοδαρός.... Καλλιτέχνης σωστός, παιδί μου! (Κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα). Καὶ τὰ μάτια του! δίκιο ἔχει ἡ Λουκία, πὺν λέει πὼς ἀλλάζονε χρώματα σὰν τὸν οὐρανὸ... Τὸ πρῶτ' καταγάλαξα, τὸ μεσημέρι ὁλόφωτο, τὸ δειλινὸ μενεξεδένια καὶ τὸ σούρουπο σκοῦρα μαδιά, μὲ κατὶ σκιὲς γεμάτες μυστήριο. Κ' ἔχουν ἀκόμα τόσο θέλητρο!

ΞΑΝΘΗ. — Θὰ σκάσει ἡ Λουκία, πὺν δὲν εἶτανε καὶ αὐτὴ μαζί μας, σὰ θὰν τῆς τὸ πούμε· νὰ μὴν τῆς τὸ πούμε, λέω γὼ, καλύτερα... (Ξαπλώνεται στὴν πολτρόνα). Κάνει, φαίνεται, ζωγραφικὴ στὴν κόρη τοῦ ἀνακριτῆ, σὲ κείνο τὸ κρυόμπλαστρο, γιατί ἀπὸ κείνο τὸ δρόμο ἐρχότανε. Ξαίρεις, μοῦλεγε προχτές ἡ Μαρκία, πὼς τῆς ἔλεγε πὼς δὲν τῆς ἀρέσει καθόλου αὐτό, πὺν θγαίνουμε μονάχες μας ἔξω, χωρὶς τις μαμάδες μας. (Ἐπειτα ἀπὸ μικρὴ πάψη, ἀλλάζοντας φωνή). Δὲν ἔχεις ἰδέα, Μέλλα μου, πόσο φαντάζει, πόσο μεγαλώνει στὰ μάτια σου, ὅτι δὲ σάφινουν νάχ-

γίξεις, να πλησιάσεις, να δείς, να γνωρίσεις τέλος πάντων....

ΜΕΛΛΑ. — Καί τη λυπῶμαι, τη λυπῶμαι πολύ την καημένη την ἀδελφούλα μου, πού δέν μπορεί ούτε τό μικρότερο, καί τό πιό ἄθωο καριότσιο της νά κλένει! Καί νά δείς, πού ὅσο τήν μοδιίζουν, τόσο περισσότερο τό λαχταράει, τό ποθεῖ....

ΞΑΝΘΗ (σηκώνεται ἀπότομα ἀπό τή θέση της καί λέει μέ κάποιο φόβο, ἐνῶ περπατάει ἀργά). — Μά, βέβαια, δέν τό ξαίρεις; καί νά δείς τί θακολουθήσει! Ἡ Λουκία ἔχει πείσμα, καί φοβάμαι πῶς ὅ,τι δέν τήν ἀφίνουν νάν τό κάνει φανερά, θά....

ΜΕΛΛΑ (μέ θυμό). — Νά γιατί κάνουν τρέλες τίς περισσότερες φορές τὰ κορίτσια καί νά σοῦ πῶ, καλά κάνουν... Νά, τί τραβάει ἡ Λουκία, πού θέλει νάποφύγει τό κρυφόν καί νά γνωρίσει ἕναν ἄνθρωπο πού τῆς γουστάρει, μέσα στό σπίτι της καί δίπλα στή μαμιά της; κοντεύουν νά τήν τρελλάνουν... Τό μεγάλο κακό εἶναι, πού δέν μπορούν οἱ μητέρες νά ψυχολογήσουν τὰ παιδιά πού οἱ ἴδιες φέρανε στάν κόσμο. Μοναχά μέ τό νά τὰ περιποιῶνται, νομίζουν πῶς δείχνουν τήν ἀγάπη τους... Νά μήν κρυώσουν, μήν τύχει καί δέ φάνε μιὰ φορά, μήν τύχει καί κλάψουνε λιγάκι καί ἀπό τήν ἄλλη μεριά τοῦς εἶναι ὁλότελα ἀδιάφορο ἂν στενοχωριοῦνται, ἂν καταστρέφονται, ἂν γίνονται δυστυχισμένα!

ΞΑΝΘΗ (θλιβερά). — Καί δέν ξαίρεις πόσο τῆς κοστίζει αὐτό, πού τῆς ἀποδείχνουν τήν πιό ἄθωα καί ἄδολη σκέψη της ἔνοχη, κακιά! Δέν μπορεί τίποτα νά κάνει, δέν μπορεί νά ἡσυχάσει τό πείσμα κ' ἡ ἀγανάκτηση τῆς πνίγουν τήν καρδιά... Καί θέλει, θέλει μέ κάθε τρόπο νά κάνει κείνο πού ποθεῖ καί νά τόν γνωρίσει, δίχως νά σκέπτεται καθόλου τὰ ἐμπόδια καί τοῦς τόσους κινδύνους πού τήν περιρικλώνουν, δίχως νά σκέπτεται πῶς ἂν μάθει τίποτα ὁ πατέρας εἶναι ἱκανός νά μήν τήν ξαναφίσει νά δεῖ τόν ἥλιο. (Στοχαστικά). Μά τὰ δεμένα χέρια, πού νιώθουν τόν πόνο τό φορτίο καί τό σκοινί πού χώνεται ἀγρια στίς σάρκες τους, ὅταν πολεμᾶνε νά λευτερωθοῦν....

Μέλλα (ξεφυλλίζοντας, ἀπό τή θέση της, τὰ βιβλία τοῦ μεσιανοῦ γραφείου). — Ὡς τόσο, ἐμεῖς κάτι πρέπει νά κάνουμε. (Ἀπό τὰ βιβλία πού ξεφυλλίζει, πέφτει ἕνα φύλλο χαρτιοῦ, τό σηκώνει καί διαβάει δυνατά καί ἀργά, ἐνῶ ἡ Ξανθή σκύβει καί κείνη σ' αὐτό μέ περιέργεια).

Ὡ, τῆς καρδιάς μου τᾶφανο μαρτύριο
πού δέν μπορεί κανένας νάν τό δεῖ!
σάν τῆς νυχτιάς τ' ὁλόμαυρο μυστήριο,
σφιχταγκαλιάζει πάντα τή σιγή....

Καί νά δείς, ἔχει τή σημερινή ἡμερομηνία...

ΞΑΝΘΗ. — Ἄ! τῆς Λουκίας εἶναι;...

ΜΕΛΛΑ (κλείνοντας τό βιβλίο). — Μά ναί, καί ξαίρεις τί μοῦλεγε προχτές; ὅτι τήν ἐμπνευση ἀπό τὰ τελευταῖα τραγουδάκια της, πού διαβάσαμε προχτές στό σαλονάκι, τῆς Μαρίκας, τῆς τήν ἔδωσε αὐτός. Καί μοῦλεγε ἀκόμα πῶς τῆς συμβαίνει ἕνα πολύ παράξενο πράγμα ἐνῶ στὰ τραγούδια της δέ λέει τίποτα γι' αὐτόν, τίποτα γιά τὰ μάτια του ἢ γιά τό θέλητρό

του τό εὐγενικό, πού σά γλυκόφωτη ἀχτίδα τήν παρακολουθεῖ παντοῦ, καί στόν πόνο της, καί στή χαρά της, καί στόν ὕπνο της ἀκόμα, ὅμως ὅταν τὰ διαβάσει, τὰ βλέπει γεμάτα ἀπ' αὐτόν, γεμάτα ἀπό τήν ὁμορφιά του!

ΞΑΝΘΗ (κάνοντας δυό τρία βήματα). — Αἱ, μά τότε πρέπει νάν τό πάρει ἀπάνω του αὐτός ὁ κύριος! μοῦ τῆλεγε καί μένανε αὐτό κάποιο βράδι. Τά τραγουδάκια, λέει, πού ἔχει γράψει ἀπ' τήν ἡμέρα πού τόν πρωτόειδε, θάπρεπε ὅλα νάν τὰ χαρίσει ὁ αὐτόν, γιατί αὐτός τῆς ἔδωσε, χωρίς νάν τό νιώσει, ἐκείνη τή γλυκειά καί κρύφια δύναμη γιά νάν τὰ γράψει.

ΜΕΛΛΑ (κοιτάζοντας τήν ὥρα στό ρολογάκι της, μέ φόβο). — Ἄ! ἡ ὥρα εἶναι περασμένες ὅχι, τί κάθουμαι;... (Σηκώνεται καί βάζει γρήγορα τό καπέλλο της, ἐνῶ προχωρεῖ στήν πόρτα τοῦ δάδους). Λοιπόν αὔριο, Ξανθή, σᾶς περιμένω καί τίς δυό, χωρίς ἄλλο. (Σταματώντας, μέ χαρά). Ἄ, ἀκούω κουβέντες; ἔρχονται θαρρῶ νά πού θά μπορέσω νά τίς καλονυχτίσω κιόλας. (Ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ δάδους καί μπαίνει ἡ Ἄννα καί πίσω της ἡ Λουκία, γυρίζοντας ἀπό τόν περίπατο.)

ΛΟΥΚΙΑ (ἀγκαλιάζοντας τή Μέλλα καί τήν Ξανθή μαζί). — Δέν πιστεύω νά θυμώσατε πού σᾶς ἄφησα καί πήγα μέ τήν Ἄννα ὡς στήν ἀκροποταμιά... Εἶτανε ἔξοχα σήμερα κεί μέθαγε τό μάτι, μέθαγε ὁ λόγλυσκα κ' ἡ καρδιά. Καί δέν εἶτανε κεί οὔτε ψυχὴ ὁλότελα ἔρημη ἡ ἀκροποταμιά σήμερα. ἐμεῖς καί τ' ὁλοκάθαρο ποτάμι. (Τίς ἀφίνει νά σιγομιλοῦνε) μέ τήν Ἄννα σιμὰ στό μεσιανό γραφεῖο, κ' ἔρχεται πολὺ μπροστά στή σκηνή. Ἐνῶ τὰ μάτια της ξεχνούν ὁλόγλυκο φῶς, λέει θλιβερά). Τό ποτάμι γοργοτρέχοντας σιγοφιθύριζε, μά δέν ἔλεγε τίποτα ἄσχημο, τίποτα κακό. Τὰ φύλλα τρεμουλιαστά σιγαναστέναζαν μέ λίγωμα, καί θαρροῦσες πῶς σιγομιλοῦσαν μυστικά... (Μέ ἔκσταση). Καί μιλοῦσαν γιά κάτι πολὺ παράξενο, γιά κάτι πανώριο! Τ' ἄκουσα τῆ στιγμὴ πού περνοῦσα κάτω ἀπὸ μιὰν ἀσημόφυλλην ἱτιά; μιλοῦσαν γιά Τέχνη, γιά Ὁμορφιά, γιά Ἀλήθεια! (Στέκεται λίγο, καί κατόπι μέ πόνο). Κ' ὅστερ' ἀπὸ λίγο τό φεγγάρι ὁλόλαμπρο μά θλιμμένο καί δίχως κανένα χαμόγελο ἄρχισε ν' ἀπλώνει σ' ὅλα γύρω τὴ βουβή του μελαγχολία. πῶς ἔμοιαζε ἀπόψε τό φεγγάρι μέ τήν ἀγάπη ἐκείνη τὴν ἱερή, μέ τήν ἄδολη καί ἀληθινὴν ἀγάπη, πού μονάχα τό Τέλειο καί τό Ὁραιο ἀγκαλιάζει....

ΞΑΝΘΗ (Τρέχοντας στή Λουκία πού στέκεται μέ τὰ μάτια στό κενό, ἀπορροφημένη). — Λουκία, πῆμε ὡς ἔξω τὴ Μέλλα πού φεύγει; ἔχουμε νά σοῦ ποῦμε καί κάτι, ἔλα... (Βλέποντάς της στήν ἴδια στήση, πειραχτικά). Ἡ μήπως βρῖσκεσαι στό ὕψος καμῶς ποιητικῆς σου ἐμπνευσης;... (Τὴν παίρνει τυφερὰ καί διαστικὰ ἀπὸ τό χέρι καί φεύγουν ἀργὰ ἔλες μαζί ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δάδους. Ἡ σκηνὴ μένει γιά λίγο ἄδεια, κ' ἔπειτα μπαίνει ἡ κ. Λουκίδη ἐπὶ τὴν ἴδια πόρτα, μέ τήν Ἄννα, μιλώντας δυνατά).

(Ἐπᾶλλο φύλλο τελιώνει)

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ